

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobkyně J. M.**, bytem X 102, L. n L., zastoupené JUDr. Martinem Klímou, advokátem se sídlem třída Václava Klementa 203, 293 01 Mladá Boleslav, proti **žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2014, sp. zn. SZ 058661/2014/KUSK REG/Vo, č. j. 092633/2014/KUSK,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2014, sp. zn. SZ 058661/2014/KUSK REG/Vo, č. j. 092633/2014/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15.342,- Kč k rukám jejího zástupce, JUDr. Martina Klímy.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) podanou k poštovní přepravě Městskému soudu v Praze dne 28. 8. 2014 a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2014, sp. zn. SZ 058661/2014/KUSK REG/Vo, č. j. 092633/2014/KUSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 31. 1. 2014, sp. zn. SÚ/99113/2013/Hav, č. j. SÚ/8886/14/Hav. Rozhodnutím stavebního úřadu byly podle § 129 odst. 2 a 3 zákona

č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 257/2013 Sb. (dále jen „stavební zákon“) sousedům žalobkyně dodatečně povoleny stavební úpravy a nástavba stávajícího rodinného domu č. p. X na pozemku st. p. X v katastrálním území a obci J.

Jádrem podané žaloby je námitka, že v důsledku toho, že bylo povoleno odbourání obvodového zdiva stavby až do úrovně podlahy prvního nadzemního podlaží domu, dům č. p. X jako takový zanikl. Stavební úřad a žalovaný tedy nesprávně vycházeli z předpokladu kontinuální existence stavby. Na tuto skutečnost žalobkyně poukazovala již ve svém odvolání, žalovaný však tyto námitky přešel, aniž by se s nimi kvalifikovaně vypořádal, čímž mohlo dojít ke zkrácení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Žalobkyně poukazuje na ustanovení § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona a zdůrazňuje, že s ohledem na právní zánik stavby nemůže jít o stavební úpravu, nýbrž o novostavbu, a to bez ohledu na případné zachování podsklepení objektu. Pokud stavebníci účelově uváděli, že podezdívka zůstala po celém obvodu stavby zachována, pouze tím účelově mátlí stavební úřad a žalovaného, avšak jejich tvrzení je nepravdivé, k čemuž žalobkyně nabízí i důkazní prostředky v podobě sady fotografií původní podoby domu a domu v průběhu výstavby, na nichž má být patrné nové zdivo nad úrovní podlahy.

V návaznosti na to pak žalobkyně zdůrazňuje, že v důsledku zániku původní stavby stavebníkům přestaly svědčit veškerá dosavadní práva související s původní zaniklou stavbou, což dopadá především na předchozí souhlas žalobkyně s původně ohlášenou stavbou, který po zániku stavby ani nebyl žádným právním jednáním žalobkyně prolongován. Žalobkyně poukazuje na (nijak blíže neoznačenou) konzistentní rozhodovací praxi obecných soudů, v níž bylo dovozeno, že ubouráním obvodového zdiva na úroveň podlahy zanikají zástavní práva spojená s úvěry na rekonstrukci budovy, a s odkazem na § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), se dovolává svého legitimního očekávání, že soud věc posoudí obdobným způsobem i v tomto případě. Zánik stavby je nevratný a nelze uvažovat o „obživnutí“ stavby a s ní spojeného souhlasu. Žalovaný i stavební úřad proto chybně vyřešili tuto předběžnou otázku a nesprávně dovozovali, že se na novostavbu sousedů vztahovalo dobrodiní někdejšího souhlasu žalobkyně z roku 2010, který jim umožňoval stavbu realizovat nad rámec rozsahu přípouštěného právním řádem.

Druhým žalobním bodem žalobkyně poukazuje na to, že řízení o dodatečném povolení stavby probíhalo nejméně v období od 18. 12. 2013 (žádost o dodatečné povolení stavby však byla podána dokonce již 22. 11. 2013) do 17. 2. 2014 souběžně s řízením o odstranění stavby, jež bylo přerušeno teprve usnesením vydaným posledně uvedeného dne. Stavební úřad tak podle žalobkyně v rozporu s překážkou litispendence vedl paralelně dvě různá řízení o téže stavbě, což znamená, že řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí je zatíženo neodstranitelnou vadou. Přerušením řízení o odstranění stavby po takové době (až po vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby stavebním úřadem v prvním stupni) již podle žalobkyně nemohlo dojít ke zhojení této vady. Žalobkyně navíc namítá, že s ohledem na běžící řízení o odstranění stavby mělo být podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) řízení o žádosti stavebníků o dodatečné povolení stavby přerušeno a stavebnímu úřadu vytýká, že do rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (a žalovaný do napadeného rozhodnutí) dokonce ani žádnou zmínku o přerušení řízení o odstranění stavby nezakomponoval, obě řízení tak zjevně nesynchronizoval a došlo tak podle ní k tomu, že zatímco v jednom řízení stavba povolena

byla, ve druhém povolena nebyla. Žalobkyně také zmiňuje, že po dodatečném povolení stavby ani nebyla v souladu s požadavkem § 65 odst. 2 věty třetí správního řádu vyrozuměna o pokračování v řízení o odstranění stavby.

V souhrnu pak žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí a poukazuje na rozpornost zjištěného skutkového stavu se současnou legislativou, ustálenou soudní praxí, dobrými mravy, zásadou ochrany slabší strany, nedotknutelnosti osobního vlastnictví žalobkyně a principem dobré správy.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě podepsaném M. V., odborným referentem, a opatřeným razítkem žalovaného, poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí zmínil, že stavební činnost byla prováděna na základě souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby č. j. SÚ/23193/10/Hav ze dne 11. 5. 2010. Jen proto, že stavebníci provedli stavební úpravy nad rámec ohlášení, ještě neznamená, že se jedná o novostavbu. Žalovanému je známa judikatura k otázce zániku stavby, konkrétně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2088/2001, a přiznává, že při její striktní aplikaci na předmětnou stavbu by bylo nutné dojít k závěru, že nešlo již o stavební úpravy, ale o novostavbu, a že pokud žalobkyně s touto stavbou souhlasila, souhlasila s tím, co sama nazývá novostavbou. V současné době je však již souhlas s provedením ohlášené stavby „nepřezkoumatelný“.

Žalovanému je z jeho praxe též známo, že uvedený právní názor stavební úřady aplikují tam, kde stavebník předem deklaruje, že stavbu hodlá kompletně odstranit a provést znovu ve stejných parametrech. Avšak situace, kdy v důsledku odstranění stropu prvního nadzemního podlaží dojde v důsledku odlehčení ke statickým poruchám na zdivu, se obvykle řeší s ohledem na hospodárnost řízení cestou změny stavby před dokončením, protože územní řízení by vedlo k umístění stavby, která byla již dříve povolena a zanikla z nepředvídatelných příčin až v průběhu výstavby. Ostatně žalobkyně podle žalovaného nebyla postupem stavebního úřadu dotčena na vlastnickém právu, protože oproti projektové dokumentaci, s níž žalobkyně v roce 2010 souhlasila, došlo k jediné změně, a to že zdivo obvodových zdí v přízemí, jež s ohledem na jeho překrytí zateplovacím systémem žalobkyně stejně nevidí, není původní, nýbrž je nově provedeno. Vlastní zástavba v dané lokalitě vznikala v době, kdy stavební předpisy umožňovaly výstavbu v blízkosti společných hranic pozemků či přímo na nich (jako je tomu u stavby žalobkyně) a je tak bezpředmětné se zabývat odstupovými vzdálenostmi; ostatně v tomto směru stavebními úpravami k žádné změně nedošlo.

Pokud jde o řízení o odstranění stavby, jedná se o samostatné řízení a okolnost, že nebylo přerušeno, nelze zjistit ze spisu k řízení o dodatečném povolení stavby. Tuto procesní vadu ani žalobkyně nezmínila ve svém odvolání. Je ovšem otázkou, zda tato procesní vada mohla mít vůbec dopad na práva účastníků řízení. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

V replice žalobkyně namítla, že k vyjádření žalovaného by neměl soud přihlížet, neboť není podepsáno statutárním orgánem žalovaného a z ničeho není patrné (nebylo doloženo), že by osoba v pozici odborného referenta byla k datu doručení vyjádření soudu odpovídajícím pověřením k jednání za žalovaného nebo že by jí takový mandát plynul podle § 33 odst. 5 s. ř. s. z vnitřních předpisů žalovaného.

K obsahu vyjádření žalovaného pak žalobkyně upozorňovala na zkreslení reálného stavu věci patrně ve snaze vyjít vstříc stavebníkům a stavebnímu úřadu. Stavebníci odstranili zdi až do úrovně podlahy, což odpovídá východiskům rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2002, sp. zn. 22 Cdo 761/2001, a tím došlo k zániku dosavadní stavby. K tomu

žalobkyně navrhuje provedení důkazu fotografiemi a též výsledkem znaleců, kteří v inkriminované době byli na místě a mohou toto dosvědčit. Provedená stavba se odlišuje od původní i tím, že původní otevřená vstupní veranda byla rozšířena k uliční čáře tím, že byla opatřena nadzemní štítovou zdí protaženou až do současného půdorysného řešení.

Krajský soud v Praze, poté co ověřil včasnost žaloby a splnění dalších procesních podmínek, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že sousedé žalobkyně (M. a A. N., kteří možnosti stát se osobou zúčastněnou na tomto soudním řízení nevyužili) podali dne 22. 11. 2013 žádost o dodatečné povolení stavebních úprav rodinného domu č. p. X v obci J. Její přílohou je projektová dokumentace, z níž se podává, že v rámci stavebních úprav zůstane zachována dosavadní zastavěná plocha rodinného domu. V souhrnné technické zprávě je konstatováno, že v původním projektu bylo navrženo odbourání obvodových stěn do vrchní úrovně oken v přízemí včetně střešní konstrukce, v průběhu odbourávání podle souhlasu s provedením ohlášené stavby z roku 2010 však došlo k částečnému zřízení obvodových stěn, proto bylo v rozporu s tímto souhlasem odstraněno obvodové zdivo v celém rozsahu přízemí a znovu vyzděno z tvarovek PORFIX 375, dále bylo opět pokračováno v souladu s uvedeným souhlasem. Zachováno zůstalo částečné podsklepení domu včetně podezdívky domu a konstrukce podlahy přízemí. Z technické zprávy dále vyplývá, že součástí stavebních prací bylo i zřízení nové štítové zdi se základovými pasy v místě původní schodišťové zídky. Obvodové stěny jsou zatepleny v tloušťce 100 mm a přetaženy omítkou.

Ve spisu jsou dále založeny výkresy z projektové dokumentace, a to včetně výkresů předložených k ohlášení stavby v roce 2010 (výkresy datovány 11/2009, stavebním úřadem ověřeny dne 11. 5. 2010 pod č. j. SÚ/23193/10/Hav). Z jejich srovnání vyplývá, že již v roce 2010 bylo povoleno obestavění původně otevřeného vstupního schodiště novou štítovou zdí, a to včetně umístění okna v místě nové na schody navazující vstupní chodby. Zatímco však v původních výkresech byla ve zvýšeném přízemí jako nové zdivo vyznačena pouze tato štítová zeď (plus jedno zazděné okno na jižní straně), v nových výkresech k dodatečnému povolení je již jako nové vyznačeno veškeré obvodové zdivo přízemí. Další rozdíl zachycuje situační výkres, který původně kótoval vzdálenost stavby od budovy žalobkyně na 2,6 m (resp. 3 m v místě původního zábradlí vstupního schodiště a později vnějšího líce nové štítové zdi); nový celkový situační výkres tuto vzdálenost kótuje na 1,6 m, resp. 2 m.

Do správního spisu je založena i kopie dokladu o informování žalobkyně o ohlašované stavbě obsahující poučení o právu oznámit stavebnímu úřadu případné námitky do 15 dnů, který žalobkyně podepsala dne 3. 2. 2010. Jeho přílohou jsou dva situační výkresy taktéž podepsané žalobkyní, které zachycují pohledy na stavbu po stavebních úpravách (včetně nové štítové zdi a okna ve vstupní chodbě) a situační výkres s údajem o vzdálenosti stavby od budovy žalobkyně na 2,6 m, resp. 3 m.

Po podání žádosti stavební úřad dne 18. 12. 2013 oznámil žalobkyni zahájení řízení o dodatečném povolení stavby vymezené jako „*nové obvodové zdivo na původním půdorysu stávajícího rodinného domu č. p. X od úrovně +/- 0.000 do výšky okenních otvorů v přízemí - celková výška nově budovaného zdiva je 1,9m; materiál: přesné tvarovky, PORFIX*“ a nařídil ústní jednání spojené s místním šetřením na den 14. 1. 2014. V jeho průběhu vznesla námitku

pouze žalobkyně, která namítla, že se jí nelíbí, že stavba je příliš blízko jejího domu. Stavební úřad do protokolu z místního šetření uvedl, že zjistil, že stavba je umístěna v rozporu s původně ověřeným situačním výkresem, avšak je zřejmé, že poloha domu nebyla změněna, protože spodní část stavby zůstala zachována. Stavební dokumentace tedy byla chybná, vzdálenost domů žalobkyně a stavebníků se nemění, nicméně předmětem dodatečného povolení budou celé stavební úpravy. Následně byly dne 31.1.2014 rozhodnutím č. j. SÚ/8886/14/Hav stavební úpravy jako celek (tj. včetně střechy, podkroví aj.) dodatečně povoleny s tím, že svým tvarem i objemem jsou totožné s ohlášenými úpravami v roce 2010, s nimiž žalobkyně prokazatelně souhlasila, poloha domu se nezměnila a fakticky tak jde jen o dodatečné povolení pásu zdiva výšky 2,2 m od podlahy v přízemí do výše překladů nad okenními otvory. Stavební úřad také podotkl, že vstup s balkonem, jímž se dům žalobkyně dostal až na společnou hranu pozemků, byl dostavován dodatečně a není ani evidován v katastru nemovitostí.

Žalobkyně se proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolala a v odvolání zdůraznila, že odbouráním zdiva na úroveň podlahy došlo k právnímu zániku stavby, proto nemůže jít o stavební úpravy domu. Namítla též nerespektování povinné odstupové vzdálenosti stavby a negativní ovlivnění pohody bydlení v důsledku posunutí nové štitové zdi oproti původnímu štítu o 1,5 m k domu žalobkyně a zvětšení půdorysu v důsledku instalace kontaktního zateplovacího systému. Tyto změny nekryje původní souhlas. Sousedé namítli, že nemohlo dojít k zániku stavby, protože zůstala zachována podezdívka včetně podsklepení v celém obvodu, a to až do výšky 0,75 až 1,8 m. Zvýšení boční zdi zastřešením schodiště žalobkyně odsouhlasila již v roce 2010 a tento souhlas považují za nadále platný.

Žalovaný poté napadeným rozhodnutím ze dne 1. 6. 2014 odvolání zamítl, přičemž uvedl pouze to, že stavební činnost je prováděna na základě souhlasu stavebního úřadu s prováděním stavby z 11. 5. 2010. Jen skutečnost, že byly provedeny stavební úpravy nad rámec ohlášení, ještě neznamená, že se jedná o novostavbu. Jedná se o stávající legální stavbu zapsanou v katastru nemovitostí, byť v původní projektové dokumentaci byla nesprávně vyznačena odstupová vzdálenost. Protože k žádné změně v tomto směru nedošlo, je bezpředmětné se odstupovými vzdálenostmi zabývat. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 10. 7. 2014.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou

osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle § 104 odst. 1 věty druhé stavebního zákona, ve znění zákona č. 379/2009 Sb., stavebník spolu s ohlášením stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich; ti mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni.

Pokud jde o první žalobní bod namítající zánik stavby jako takové, ze žaloby je patrné, že právě z této argumentace se snaží žalobkyně dovodit nemožnost žalovaného a stavebního úřadu vycházet ze souhlasu, který udělila v roce 2010, s ohlášenou stavební úpravou domu č. p. X. Spíše než otázkou zániku stavby je tedy třeba se zabývat samotnou povahou takového „souhlasu“. Z ustanovení § 104 odst. 1 věty druhé stavebního zákona v tehdy rozhodném znění je patrné, že stavební zákon se souhlasem sousedů nepočítá, předpokládá ze strany stavebníka pouze splnění povinnosti sousedy o zamýšleném záměru prokazatelně informovat. Nic jiného ani nevyplývá z obsahu správního spisu – žalobkyně pouze podepsala prohlášení, že o stavbě byla informována, a dva situační výkresy, navíc s nesprávnými údaji o odstupových vzdálenostech. Skutečnost, že se stavbou aktivně projevila souhlas, není z ničeho patrná, z vyjádření účastníků lze pouze vzít za nesporné, že v 15denní lhůtě žalobkyně patrně proti ohlášené stavbě žádné námitky nevznesla a proto bylo pro účely tohoto procesního postupu předpokládáno, že vůči stavbě námitek nemá.

Ani případný výslovný souhlas by neměl povahu (hmotně)právního úkonu (dnešní terminologií právního jednání). Takový souhlas je totiž úkonem procesního charakteru, je vyjádřením osoby dotčené procesním postupem, resp. pokud by ve věci bylo vedeno správní řízení podle části třetí správního řádu, vyjádřením účastníka řízení. Tím samozřejmě není vyloučeno, aby žalobkyně se stavebníky uzavřela nepojmenovanou smlouvu, v níž se zaváže za určitých podmínek vůči stavebnímu úřadu nevznášet proti stavebnímu záměru námitky, resp. s ním vyjádřit souhlas a podporovat jej, ale ani taková smlouva by v procesní rovině nemohla stavební úřad opravňovat k tomu, aby přehléžel námitky či negativní stanovisko žalobkyně vyjádřené v rozporu se soukromoprávním ujednáním (a tedy vyvolávající případnou odpovědnost za škodu s tím spojenou v občanskoprávních vztazích). Potud je soukromoprávní rovina s rovinou procesněprávní zcela nezávislá.

Procesní předpisy ani obecně nebrání v tom, aby účastník řízení či osoba dotčená určitým procesním postupem správního orgánu svá stanoviska v průběhu doby měnila. Proto ani případný souhlas vyznačený na dokladu o seznámení s ohlašovanou stavbou nemůže sousedovi bránit v tom, aby si své stanovisko rozmyslel a včas proti stavbě uplatnil námitky, jimiž by se stavební úřad i přes předchozí souhlas musel zabývat ve stavebním řízení. Skutečné omezení v tomto směru tak plyne pouze ze lhůt stanovujících koncentraci řízení, ať již v rámci ustanovení § 89 nebo § 114 stavebního zákona v případě územního a stavebního řízení, nebo právě v § 104 odst. 1 větě druhé stavebního zákona, ve znění zákona č. 379/2009 Sb.

Navíc je třeba upozornit, že procesní stanovisko, resp. souhlas je směřován (nestanoví-li výslovně zákon jinak) jen do konkrétního řízení, resp. pro konkrétní procesní postup. Je tedy třeba uzavřít, že skutečnost, že žalobkyně nevznesla v 15denní lhůtě námitky proti ohlášené stavbě, má za následek pouze to, že po dobu platnosti souhlasu stavebního úřadu s ohlášenou stavbou nemůže již účinně dříve nevyjádřené námitky proti stavbě prosadit. Jestliže však v souvislosti s toutéž stavbou je zahájeno samostatné řízení, ať již jde o řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1, nebo o s ním související řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, v rozsahu předmětu těchto řízení žalobkyně může vznášet námitky proti stavbě bez omezení, bez ohledu na to, že původně v souvislosti s ohlášením stavby byla nečinná (stavební zákon totiž žádné takové omezení nestanoví).

Z uvedeného tedy vyplývá, že skutečnost, že žalobkyně původně proti ohlášené stavbě v roce 2010 námitky nevznesla, popř. že s ní dokonce souhlasila, žalovaného nijak neopravňovala k tomu, aby se jejími námitkami věcně nezabýval. Pokud tedy žalovaný námitky žalobkyně nevypořádal, jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Třebaže totiž žalobkyně výslovně namítala, že v daném případě není možné rozhodovat o dodatečném povolení stavebních úprav, protože jde o novostavbu, žalovaný na tento její argument věcně nereagoval. Argument, že provedení stavebních prací nad rámec ohlášení nezpůsobuje změnu povahy těchto prací ze stavební úpravy na novostavbu, je nelogický a nepravdivý. Pokud by někdo nad rámec ohlášení stavbu zdemoloval do základů a postavil od počátku jinak, a to třeba i na jiném místě, nepochybně by o (nepovolenou) novostavbu šlo. Žalovaný se tedy měl argumenty žalobkyně blíže zabývat a srovnat mj. pojem stavby z hlediska stavebního práva oproti právu soukromému.

Nedůvodný je naopak žalobní bod namítající procesní vadu spočívající v nerespektování překážky litispendence a v přerušení nesprávného řízení. O překážku litispendence může jít pouze tehdy, je-li předmět souběžně probíhajících řízení totožný. Předmět řízení však není definován samotným objektem (nepřímým předmětem) řízení, tj. stavbou, k níž se řízení vztahuje, ale i tím, o jakých otázkách má být v řízení jako takovém rozhodnuto. Zatímco v řízení o odstranění stavby zahajovaném z moci úřední se rozhoduje o tom, zda konkrétní stavba byla zřízena bez povolení či jiného opatření stavebního úřadu a má být proto nařízeno její odstranění, v řízení o dodatečném povolení stavby se rozhoduje k žádosti stavebníka o tom, zda neoprávněně zřízená stavba neodporuje zájmům chráněným stavebním zákonem a navazujícími předpisy a může být alespoň dodatečně legalizována. Obě řízení se týkají sice téže stavby, avšak řeší jinou otázku. Není tak možné hovořit o překážce litispendence, neboť není splněno kritérium totožnosti předmětu řízení.

Žalobkyní prosazovaný závěr, že řízení o dodatečném povolení stavby mělo být přerušeno do doby, než bude rozhodnuto ve věci odstranění stavby, odporuje speciální právní úpravě obsažené v ustanovení § 129 odst. 2 větě čtvrté stavebního zákona, která jednoznačně ukládá v takové situaci přerušit řízení o odstranění stavby a nikoliv řízení o dodatečném povolení stavby. To ostatně odpovídá i zásadě hospodárnosti. V tomto směru (pokud by tvrzení žalovaného bylo pravdivé; důkazy předkládané žalobkyní v podobě usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby a usnesení o jeho zastavení, jež nejsou součástí předloženého správního spisu, soud pro nadbytečnost neprováděl) by tedy soud mohl stavebnímu úřadu vytknout pouze to, že řízení o odstranění stavby měl přerušit již mnohem dříve, nicméně tato vada by zjevně nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v řízení o odstranění stavby patrně nebyly žádné úkony prováděny. Tato chyba by navíc byla odstraněna ještě před vydáním napadeného rozhodnutí.

Irelevantní je pak námitka, že žalobkyně nebyla vyrozuměna o tom, že v řízení o odstranění stavby se pokračuje. Řízení o odstranění stavby je samostatným řízením, byť samotné řízení o dodatečném povolení stavby je s ním úzce spjato a vždy se odehrává uvnitř tohoto řízení (po dobu jeho přerušení). Vady řízení o odstranění stavby tak v zásadě nemohou mít vliv na řízení o dodatečném povolení stavby.

Pokud jde o zpochybnění vyjádření žalovaného, soud musí konstatovat, že vyjádření žalovaného bylo odesláno z datové schránky žalovaného, proto ve smyslu § 18 odst. 2 ve spojení s § 8 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) na něj musí být nahlíženo, jako by bylo podepsáno vedoucím orgánu veřejné moci, zde tedy hejtnanem žalovaného. Nad rámec uvedeného nicméně soud konstatuje, že k žádosti soudu žalovaný vysvětlil, že oprávnění příslušného odborného referenta, jednat za žalovaného i v řízení o žalobě proti jím zpracovávanému napadenému rozhodnutí je založeno vnitřními předpisy žalovaného, konkrétně ustanovením čl. 15 organizačního řádu žalovaného a čl. 18 spisového řádu žalovaného ve spojení s pověřením tohoto odborného referenta zpracováním vyjádření k žalobě ze strany vedoucího oddělení stavebního řízení. Odpovídající pasáže předmětných vnitřních předpisů byly soudu též předloženy a soud konstatuje, že z nich skutečně možnost takového postupu žalovaného vyplývá.

S ohledem na shora učiněné závěry proto soud musí konstatovat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Proto soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil i bez nařízení jednání. V navazujícím řízení se žalovaný bude odvolacími námitkami žalobkyně zabývat znovu a vypořádá je věcně.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 15.342,- Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a z odměny advokáta ve výši 12.342,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, vše

zvýšeno o částku 2.142,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek (vyjma zaplaceného soudního poplatku).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová